

10. szám.
Martius 9-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A szavazáskor jelen nem levők mentségei.

(„Briefsteller für Deputirte jeden Standes.“)

1-ső képviselő. Én, ugysegéljen, el akartam menni, de az inasom úgy becsinálta az ablaktáblákat, hogy csak délután öt órakor vettem észre, hogy már reggel van.

2-ik. Nem volt elég időm a budám gombjain kiszámítani, hogy „igen“-nel szavazzak-e, vagy „nem“-mel?

3-ik. Egész éjjel malheuröm volt a ferblin, csak reggel felé kezdtem magamat regressirozhatni; azt pedig átláthatja tisztelt ház, hogy az ember olyankor nem hagyhatja a helyét.

4-ik. Telegrafon jöttem hazulról, úgy siettem, hogy itthon legyek a szavazáskor, s éppen abban a momentumban érkeztem meg, mikor már be volt zárva az szavazás. Ilyen malheur!

5-ik. Beteg volt a feleségem, s nem vett be senkitől mástól orvosságot, csak én tölem. Nem hagyhattam ott szegényt.

6-ik. Én biz azt gondoltam, hogy Halász Bódi még mindig beszél, s majd csak este felé lesz a szavazás, hát hazamentem ebédelni.

7-ik. Én meg el voltam rekedve, úgy hogy a legjobb szándék mellett sem birtam volna sem „igen“-t, se „nem“-et szuszszantani.

8-ik. Engemet meg azért fizetnek a választóim, hogy valahányszor szavazásra kerül a dolog, kerekedjek fel a székemről, s társaimmal együtt eltávozva, nemszavazásommal tündököljek.

9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19-ik. Minket is hasonló missióval küldtek ide a választóink.

20-ik. Hát honnan tudhattam volna én, hogy ma is van országgyűlés?!

21-ik. Hát biz én igen jól falatoztam oda kinn a buffetben, nagyon jól esett az a sódar, azt csak nem hagyhattam ott azért a rongyos 48 ezer rekrutáért, a kit így is, úgy is csak elvisznek.

22-ik. Súlyos tyúkszempfájás következtében kénytelen voltam az nap a szobámat őrizni.

23-ik. „Nem“-re nem szavazhattam, mert az meggyőződésem ellen volt, ha pedig „igen“-re szavazok, otthon a választóim megvernek, tehát mit tehettem volna okosabbat?

24-ik. Nini! Most jut eszembe, hogy én képviselő is vagyok. Az embernek, hiába, nem jut eszébe minden, mikor annyi a rangja!

25-ik. Megvallom, hogy engemet annyira kapacitáltak mind a jobboldali, mind a baloldali szónokok,

hogy mind a két félnek igazat kellett adnom, azért nem szavaztam egyikkel sem.

26-ik. No ugyan mire ment volna azzal az én „egy“ szavazatommal az ország? az már akár ide, akár oda.

27-ik. Hja, gazdaembernek ilyenkor otthon kell lenni, mikor a zabot vetik, mert különben nem lesz zab, pedig az is kell a huszár lovának. Az a 48 ezer rekruta nem szalad el, a mig én beboronáltatok.

28-ik. De mikor olyan szépen sütött odakinn a nap!

29-ik. Már én azt nem akarom mondani, hogy így vagy úgy, mert ha azt találnám mondani, hogy nem így, hanem amúgy, hát akkor aztán akár így, akár úgy, senki se vetheti a szememre, hogy imígy amúgy.

30-dik. Micsoda? Húshagyó kedden menjek én szavazni? Soha az öregapám sem ült húshagyó kedden sessióban.

31-ik. Nem úgy volt a kérdés föltéve, hogy tudtam volna rá szavazni.

32-ik. Már én bizony csak kimondom, hogy nem akartam megsérteni sem a miniszteriumot, sem Ghycy Kálmánékat, mikor miud a ketten olyan derék emberek.

33-ik. Nekem meg az a bajom van, hogy intermittens némaságban szenvedek, mely epidemia szavazások alkalmával sporadice szokott kiütni a képviselőházban.

34-ik. Halaszthatatlan lustasággal volt elfoglaltatásom, abban kellett eljárnom.

35-ik. Én pedig fentebbi barátomnak segitettem.

36-ik. Én nem bánom, inkább visszaadom az erre a napra járt 5 frt 25 krajczárt, csak szavazásra ne kényszerítsenek.

37-ik. A ház rossz akusztikája miatt nem birtam kivenni, hogy miről folyik a disputa?

38-ik. Dejsz úgy megjajesztett engem Miletics Szvetozár a maga előadásával, hogy két álló hétig nem merek az országház tájékára menni.

39-iktől a 79-ikig. Mi pedig mindnyájan szentül felfogadtuk otthon a választóinknak, hogy mindenkor és mindenben Deák Ferencz példája után fogunk cselekedni, minthogy pedig nagyérdemü hazánkfia a szavazás napján beteg méltóztatott lenni, és ágyban feküdt, becsületbeli kötelességünknek tartottuk szinte otthon maradni, és inkább bodzavirág herbatét inni, mint adott szavunkat megszegni. Éljen a haza!

Kakas Márton.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No most már csak nem lehet elenünk panasza senkinek, hogy országgyűlés nem vigezi eleget, nem vigezi gyorsan, mikor egy napból két napot isz csináltunk, úgy, hogy azon a héten muszaj volt napfogyatkozásnak lenyi, hogy kalendariumban anticipált napot helyreütsé.

Vigeztünk mindent. Egyik nap alkotmányunkat kitagitotunk; is szeginy financzokat isz bevetünk alkotmányunk sanczaiba; a mi igazag isz. Maga országgyűlés rigen kimondotta, hogy hazánk lakosai valaskülönsig nélkül alkotmányunk sanczaiba bevitesenek; is így nem ilik, hogy financzhitfelekezet azirt a dogmaticus subtilitasirt alkotmányon kívül hagyason, mivelhogy neki confessiója tiltya magyar dohanyt confisealatlan hagynyi. Egyib adokra nizve pedig azt vigeztünk, hogy a ki megfizeti szipen, azt nem fogunk exequalnyi.

A mit az a Madarasz magyaraszta, az „in praxi“ nagyon jó, hogy t. i. „ne fizessünk, ha-

nem csak csinyalyunk új adosagot,“ hanem „in principio“ nem elfogadhatok; azirt a gyűlésben elene szavaztam, hanem idehaza magam isz azt praktizalok.

Masodik nap megint elhataroztunk, hogy adunk rekrutakat sokat, de publikum megnyugtatasara kikötötünk erősen, hogy magyar rekrutanak csak magyarországi bornyut lesz szabad hatan czipelnyi.

Tigrisek mig mas egyebet isz akartak, de keminyen üket leszavaztunk.

Hogy mi volt közöttünk differentia, meg baloldaliak közöte? Had csak a volt, hogy mink akartunk, hogy országgyűlés szavazunk meg 96 ezer *labakat*, kik menyenek haboruba; vi-rengző tigrisek pedig követeltek, hogy országgyűlés szavazanak meg 96 ezer *kezeket* isz, kik verekegyenek haboruba. De had mi közünk nekünk hozaja? Mink tartozunk rekrutakat bealitanyi, „zegyeb semi,“ hogy katona micsinyalyon haboruba? „wird der Benedek schon machen.“

Azutan gyűte hamvazo szerda; a mikor napot szenteltünk bolondsagainknak megbanasara, is anak bamulasara, hogy maga nap izz eltakarja abrazatyat, hogy ne minket meglason.

Azutan valo nap megint bevetünk alkotmanyunk sanczaiba Grundbuchamt Beamtereket, mert azok nilkül benünket nem exequallhatyak. Volt szokas szerint kicsi nemzetisigi intermezzo izz; akarta romanyul beszilnyi magyar orszaggyűlisen rajxratbul leforditot kipviselő, kit hivtak magyar vilagban „Mészáros“-nak, nimet vilagban „Fleischer“-nak, most pedig „Macellariu“-nak. Majd hinak mig ütet ugy izz, hogy „gyere haza!“ Hanem elnök ur azt mondot neki, hogy „si fueris Romae, romano vivito more,“ a mi anyit tesz magyarul, hogy ha „romanyul akarsz vivatoznyi, eregy Romaniaba.“

Vigezetre pedig elhataroztuk, hogy ujsag-sagirok ezentul policzaj oltalma alul kivitesenek, is jövendőben, ha valamit vitenek, publikum maga fog űket elpaholnyi, a mit ugy hajak, hogy „esküdtszéki eljárás.“

No hat nem elig ez egy hétre!

Imadkozatok odahaza, hogy mig egy ilyen szorgalmatos hetet ne agya az isten az orszaggyűlisnek,

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

U. i. Napokban valasztot biro voltam egy kirdisben. T. i. egynehyan tulnek baloldali tigrisek közöte jobboldali tagok izz: valamint job oldalon megint baloldali tagok; aztan mikor felalasal szavaztatik, nagyon skandalizalya vilagot, hogy baloldalon egy ketö kiegyenesedik, mint tiszta buza közül egy-egy szal rosz. Nalunk izz csunya, mikor odaszorult tigris elenünk kiabal. Montunk hat nekik, eregyetek, eserilyetek ki magatokat: cum tigridibus ulula! Igy kieseriltünk ketöt. Hanem mindenik azt kívanta, hogy masik fizesen neki ra elcserilt helyre — szaz szivart. Melyik fizesen hat? engem felszolitotak bironak. „Te fizeted szaz szivart tigrisnek joboldali helyedirt, baratom baranyom, mert „ez“ a hely *gradus ad Parnassum*, „az“ a hely pedig *gradus ad neugebüud*.“

T. Z.

Az Üstökös eredeti okmánytára.

4059 sorszám. Idézés. 1864. november 30-án *elhunyt* N. N. kegy. tan. rend. áldozár 4-ik oszt. főnök ezennel felhivatik, hogy 1865-diki május 18. délelött a hivatalos irodában, bizonyos jövedék áthágás tárgyalására személyesen megjelenjen. A cs. kir. adóhivatal által. Szegeden. 1865. april 21. Ivanics m. k.

(Ime a cs. k. adóhivatal még a lélekidzéshez is ért, a hol hátralékokat kell behajtani!)

Lakonikus feleletek

egy urnak, ki megöl kérdéseivel.

Mi a *more patrio* magyar értelme? czigánykerék.

Melyik földtani rétegzet a legérdekesebb? A kréta.

Ki a magyar külügyér? Bismark.

Hát az a spanyol Bourbon is emigrans akar lenni?

Az ám.

Mit csinál Ausztria, mikor nagyon szelid? *Beiszt*.

Mit kíván a magyar nemzet? Petőit.

Szereti ön a kora fecskéket? Jó madarak.

Ki fog megjelenni legközelebb? Tancsics.

Hányszor volt Budán kutyavásár? Nem tudom.

Cserebogár.

Nagy bőjti szomorú ének.

(A 24-ik halotti ének nótájára éneklék sokan.)

Bucsut vennünk,
El kell mennünk
Hivatalunkról,
A terhes munkát levétjük
Im vállainkról,
Nyugalom kebelébe
Rejtezünk szent ölébe;
Fáradtságtól,
Sok munkától
Megszűnik testünk.

(Isnétlés a legszomorubban.)

A sok pénztől,
Fizetéstől
Megürül zsebünk.

Sajda.

Neki szánta.

„Mekkora vagyok én, mit gondolsz?“ — kérdi Jankó.

„Vagy valami hat láb. Hát te mennyit szánsz nekem?“ — szolt Istók.

„No, négy lábat bátran szánhat neked az ember.“

A molnár és komája.

Zebulon (Mindenváró Ádámhoz.) No kedvezs barátom uram, csak gyűjön velem: most van it egy molnar, a kinek mi hajtyuk a vizet a malmara, az nekem keresztkomam, ahoz vigyük a buzankat, az tölünk egy csep vamat sem fog venyi. Mindent le fog örölnyi ingeny.

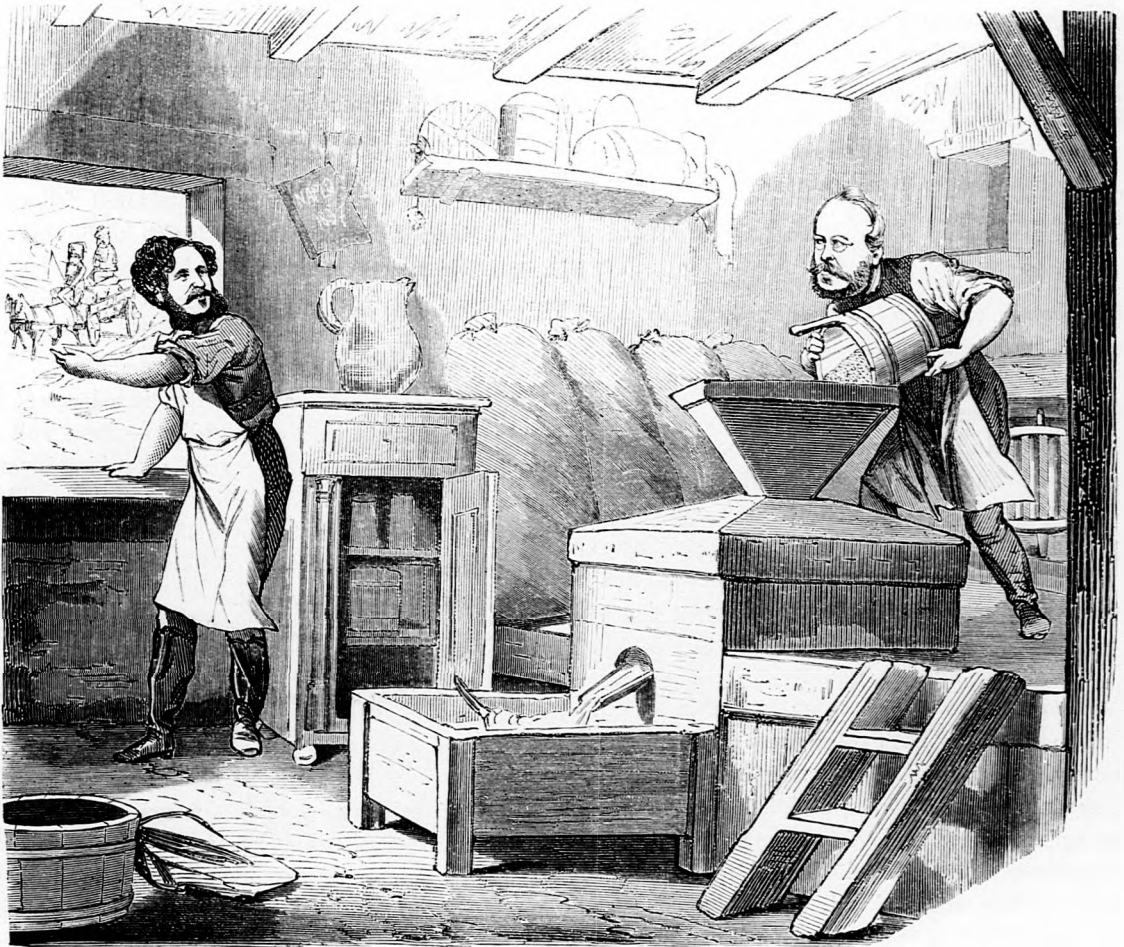
Soha ennél furessábbat ?

Akarjátok tudni. Jocus vig lelkü fiai, mi ez? — Megmondom. — Az „Üstökös“-ben vagyok, — no nem épen a te arany begyedben, pesti szellemü Üstökösem, hanem Szegeden, az „Üstökös“-höz czimzett vendéglőben. — Igen jóízűen ebédelvén, — exequando: post coenam stabis aut.... kilépek az ebédlőből, s horrendum! mit látok?! Egy ötvenig számítható kolduscapat istenesen dönget egy tisztességesen öltözött férfiut. Miért?... Azt is megmondom.

Atyai Sándor, e vendéglőnek bérlője, naponta

40–50 szegény ördögöt lát el saját konyhájáról, s költségén. Ezek mindig szaporodni szoktak úgy, hogy már idegenek is igen sokan megsokalták. E napon plane igen sokan tolakodni akarván be az udvarra, a jószívü udvaros beesukta a kaput. — E pillanatban lépett ki Atyai a konyhából, osztandó közöttük az ételt, s észrevévén, hogy udvarosa bezárta a kaput, kinyitását parancsolta: „Hadd jöjjön, kit még isten hoz“ — dörögven szolgáljára, s azzal maga is sietett kinyitni a kaput. A mint visszafelé jött, történetesen egy pár vak koldus közé jutott, kik benne az udvarost gyanitván, hozzákapnak, s kabátja helyett üstökön ragadva: „hah, gaz-

A molnár és komája.

Molnár a legényhez. No itt jön Tallérossy Zebulon az ő barátjával, Mindenváró Ádámmal, az én nekem keresztkomám, azok nekem bizonyosan dupla vámot is szívesen fognak adni.

ember! ki akartál innen üzni, ugy-e?“ — orditanak, s elkezdik a szegény vendéglőst jobbra-balra ránczigálni; — a többiek, látván ezt, neki esnek a két vaknak, s lett egy valóságos tragi-comédia jelenet, mert zavarokban az óriás tálat, melyben az étel volt, széttörvén, szegény Atyait tetőtől talpig összefecskenyesték vele. Erre a vendégek kirohánván az ebédlőből, s látván Atyai helyzetét, elkezdenek hahotával kacagni — nem csak — sőt neje is kilépvén a konyhából, elkezdett férjén jóízűen nevetni.

Mivel boszulta meg magát a jó ember?

„Ugyan mit nevetsz te rajtam? — szólt nejehez

— most már csak azért is főzettek friss ételt. — Várjanak kendtek, ha bolondot tettek kendtek belőlem, s eltörték a drága nagy leveses tálat, most már várjanak, míg új ételt főzettek.“

Ez nemde? nem felhőkig kiáltó esemény, kedves „Üstökös“-öm! de azért mégis méltó rá, hogy egy ily emberbarát-, nemes érzelmű polgárnak a neve: aranycsillagod ragyogó uszályának fodrai közé irassék be.

Béke velünk! s áldás a hazára!!

Anthologia Shakespeareből.

Első jelenet (5-ik felvonás) az árdeni erdőben.

FOUCHSTONE és AUDREY.

Fouchstone. Hanem te Audrey! az erdőben itt egy suhancznak igényei vannak rád lelkem.

Audrey. Ejha! tudom kit gondolsz, de a világon semmi joga sincs hozzám. Épen jő.

Fouchstone. Egy pórt látni valódi dinomdánom. Beesületemre mondom, hogy mi, a kik elmések vagyunk, nagy felelősség alatt állunk. Lesz most guny: nem lehet visszatartani.

VILMOS belép.

Fouchstone. Szereted e leányzót?

Vilmos. Szeretem, uram.

Fouchstone. Derék! Hát tanultál-e valamit?

Vilmos. Nem tanultam, uram.

Fouchstone. No hát tanuld meg tőlem, hogy a kinek van, annak van, mert a retorikai figurák egyike szerint az ital, mely egy csészéből áttöltetik egy pohárba, megtöltvén ezt, üresen hagyja amazt: s meg azért is, mert minden író elismeri, hogy *ipse* annyi, mint ökeme, már pedig te nem vagy *ipse*, az ő keme én vagyok.

Vilmos. Melyik ökeme, uram?

Fouchstone. Azon ökeme uram, a kinek el kell venni e némbert. És így hát paraszt, mondj le, mi köznyelven annyi, hogy takarodj társaságából, — mi póriasan kompánia — ezen nőnek, ki közönségesen aszszony; az egésznek értelmé levén az, hogy mondj le e nőnek társaságáról oh pór! különben el fogsz veszni, vagyis hogy jobban megértsd a dolgot, meghalsz, azaz megöllek; kiküldelek a világból; lefordítom életedet halálra, szabadságodat szolgaságra, elbánok veled méreg, bot, vagy acél által, tulteszek rajtad kötekedésben, letiporlak politikában, 150 uton gyilkollak meg, azért reszkess, és hord el magad.

Audrey. Eredj jó Vilmos, eredj.

Vilmos. Az isten tartsa meg önt jó kedvben, uram.

(Exit.)

Tessék kiosztani a szerepeket, — nekem nincs időm rá.

Cs. L.

Petítio a közösügyi országgyűléshez.

A mult évi november 28-án a nagy többség által megválasztott X. képviselőnk, tigrisi természetétől hajtatva, balra tántorodott, s e miatt a közös miniszteriumnak nem is illumináltunk: mely tisztelettel kérjük őt visszaküldetni, s helyébe Fejessi urat, kit mi alólírtak

választáskor is erővel akartunk, törvényes képviselőül meghivatni. — Mi, Fejessi urral együtt mindig a közöség mellett harczoltunk, a vármegyét közösbe használtuk; választáskor se nem etettünk, se egy kanál bort nem itattunk, hanem F. F-en a csizmadiaszint, mint közöst, tanyahelyül használtuk; b. e. 3. Gyuri bátyánk közösbe hagyott házát erősen megostromoltuk; T. Sz. ön az iskolapadokat, mint közösöket, összetörtük; N. I-on Jakab zsidót ki nem fizettük, mert hisz a levegő, nap, mi a bort érleli, közös; T. R-on a közös bográcsokat kiürítettük; F-en a B-al közös kukásokat felhasznál-tuk. — Maga Fejessi ur megtestesült közösügyszoros; ha kell, van magyar nadrágja és bugyogója; ha kell, van kucsmája és figarója; volt már főszolgabíró, volt Bach közjegyző, gyakornok, se borban, se vízben, se húsban nem válogat, az acciztól sem remeg, — a hogy a közjő kívánja, — még a kóser lébe is belemárt! Boldogsága, ha a közös jóért szenyvedhet. — mert volt már státusfogyoly is több évig, — s ha nem hinné valaki, méltóztassanak fötiszt. I. Á. ur (mert ő épen ebbe a vármegyébe való) születendő unokájával egyszer lefényképeztetni azon büzhödt tömlöczöket, melyekben szegény oly sokat szenyvedett.

Kik tántorithatatlan hazafiui testvéri tisztelettel öröklünk

Fejessy ur kisebbségben maradt 143 választói.

Hathatós orvosság.

Csicsó cigány, a banda primása, multkoriban nagy alázatossággal beállit hozzám, s kér: adnék neki 1 forintot, a minek fejében aztán kész akár vályogot vetni, akár pedig alkalomadtán néhány jó nótát húzni. (A lurkó jól tudta, hogy a muzsika achillesi sarkam, hogy azzal az utolsó garast is ki lehet zsebemből csalni.) Azt mondta, hogy a felesége nagyon, de nagyon beteg; orvosságra kell. No, adtam neki 1 frtot.

Este látom, a mint nagy-pityusan dülöngél hazafelé. Rámoldultam, hogy: „hát erre arra gaz cigány, hát így kellett orvosságra a pénz?!“ Hanem biz' ő, nagyon be lévén „kaufolva“, interpellatiómra nem igen felelt.

Másnap ujra találkozom vele.

— No Csicsó, hogy van a feleséged?

— Egészséges az uram, mint a makk.

— Olyan hamar? Pedig úgy láttam tegnap, hogy az orvosság árát beittad, he?

— Ühüm! Dejszen uram, magát az orvosságot ittam én meg.

— Hogy hogy Csicsó?

— Hát tetszik tudni kérem alássan, hogy a fele-

ségem csunya egy nyelves asszony, hogy az isten akárhova tegye! Ez az ő betegsége. Én meg nem vagyok valami oroszlanyszivű, azután meg sajnálom is ütni a szegényt. Hanem mikor látom, hogy rájön a betegsége, hogy nyelvelni kezd, akkor iszkiri! megyek, futok hazulról — a koresmába, egy kis orvosságot veszek magamhoz; mire hazamegyek, olyan kemény szívem van, hogy akár!... no, tetszik tudni! hát akkor aztán, ha megint rájön az nap a betegség, tetszik tudni, egy kissé „ellátom,” megkenem a hátát épen azzal, a mi a kezem ügyébe kerül. Ugy elmulik a betegsége, mintha nem is lett volna. Csak az a baj, hogy egy-két napig tart...

— No, Csicsó! én keresztyén ember létemre ilyen orvosságra nem adhatok neked pénzt.

Sajátságos nyilatkozvány az újabb változások következtében.

(Lemásolva az eredetiről)

Mint én X. X. Josef

1861 mind én méltóságos boltyani Istvány követünk és mint elnektele allatt megválasztatott, mint megválasztatott alkotmányos képviselőnek mint 3 évre lett, és kimit, mint elmult hat év jaj meg bajjal mint hogy hála istennek elértem az Jezus nevenapjált és Sz. Sebestény martiror főső városi templomunkba Sebestény tronus napjált ezennel alázatossan leköszönök, mive a jó isten megsegid ara, a mit meg fogják határozni az megválasztott az országunknak miniszteriumja azt a határnapot kifogjág nevezni hogy részt fogok venni az új valasztásba engem isten ugy segitst X. X. Josef m. k. Sz—s-F—i lakos januar 20 1867.

Adomák.

Egy névnap alkalmával most a télen, egy nem sokára excommunicálandó hivatalnok, hatalmas dikiéziót tartott a provisorialis rendszer magasztosságáról.— Ezt megtudván házi gazdája, egy becsületes asztalos mester, másnap azt mondja neki:

„Kötelességemnek ismerem a haszonbér felől a tekintetes urat jó eleve figyelmeztetni: minthogy ön a mostani rendszerrel tökéletesen meg van elégedve — mint azt tegnap bebizonyította saját szavaiban — és boldognak érzi magát, e szerint fizethet a tekintetes ur Szent-György nap után 60 váltó forint helyett hatvan pengő árendát, másként nem adhatom ily boldog embernek a házamat.“

Nem rég történt, hogy az esperes körutat tevén, vizitálta az ecclesiákat, hogy az egyházak állapota felől a püspök urnak referáljon.

Egy ily alkalommal egy igen kis egyházban, hol sem az ecclesia tagjai a lelkészszel és viszont ez azokkal megelégedve nem voltak; kérdi az esperes a jelenlevő főgondnoktól, az előbbi másféle kérdések után:

— Hogy vannak atyámfiai megelégedve a jelenlegi lelkészükkel?

— Ha ló nincs, számár is jó, — válaszolt a főgondnok.

Ezt az esperes félig hallatlanná tette, rögtön a lelkésztől ezt kérdi:

— Hát tisztelendő ur az ecclesiával?

— Cserép tálhoz fakanál, — volt a válasz, — a mi bizony mindkét részről elég vastagon ment.

Halálos ágyán feküdt szegény Sára asszony, s kegyes férje elment a lelkészhez, hogy áldoztassa meg súlyos beteg nejét. A tisztelendő ur el is ment, s szent kötelességét elvégezvén, kérdi férjétől:

— Mutatta-e nejét az orvosnak?

— Mutattam, igenis, — felel a férj, — kiloztam a margitai doctort, rendelt is neki valami pilulát, de szegény feje nem tudta bevenni. — De nem is esodálkozom rajta; mert én a sógorommal, hogy kárba ne menjen, együtt megettük, de oly rettenetes keserű volt, hogy alig tudtuk elkölteni, és három napig vájtuk a fogunk közül, de azért most is keserű töle a szánk.

Különösen végződött most legközelebb egy ünnepély alkalmával egy telivér magyar ember által mondott talpraesett toaszt, ilyetéknép tudniillik:

„Adja isten, hogy rövid napok mulva, ugy kelljen hazánkban keresni a financzot, mint a Montblanc tetején a földi bodzát.“

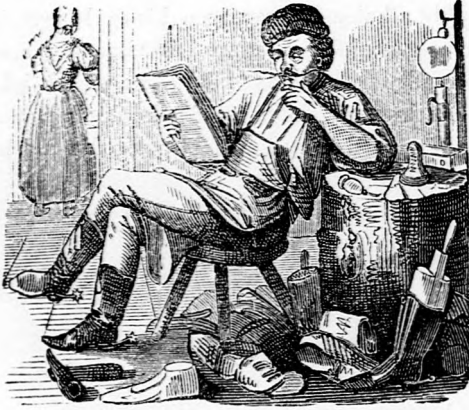
Különös tabella.

Most legközelebb a megyei esküdt megrendelte a járásban levő községek előljáróinak, hogy az 1840-től egész 1848-ig levő adótabellákat haladéktalanul hozzáküldjék, vagy vigyék be; miért, miért nem, azt ő tudja.

Erre egyik oláh falunak szintén oláh főbírája, beállit egy rakás kisebb és nagyobb rovással, s azt mondja:

„Na domnule eskuty, itt vannak a tabellák, ezekkel szedtük akkor a porziót.“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A miatyánkon már átostitünk, most következik a tíz parancsolat.

— — (Miért küldte ki Halász Bódi beszédje után az elnök a háznagyot a buffetbe?) Hát azért, hogy a kiket a tisztelt szónok ur a házból *kihalászott*, azokat a háznagy *halászsa vissza*.

— — (Miért pártolta Besze János, hogy a magyar kormány vegye kezébe a finczokokat?) Abban a reményben pártolta, hogy ha egyszer a kezébe kaphatja őket, akkor aztán majd elpusztítja a világról.

— — (Valjon mikor az elnök ur felfüggesztette a gyűlést, mi oka volt rá?) Mert a bizottság jelentése a rekruták szükségességéről még nem volt letisztázva. (Hát már most tisztá?)

— — (Ugyan miért tartja félre mindig a nyakát a ház elnöke, olyankor, mikor Miletics, meg Sztratimirovics szónokol?) Ez hárszabályi etiquette végett történik, minthogy a beszédeket olvasni nem szabad, de ha az elnök meg nem látja, hogy olvassák, másnak meglátni nem szabad.

— — Megfoghatatlan, hogy Tóth Lőrincz azon aggódik, hogy alkotmányunk zsenge hajtásai elfagyhatnak, ha a telekkönyvi hivatalokat is megrestóráljuk. Hiszen nyáron lesz a restoráció, akkor már talán csak nem lesz fagy!

— — Ausztriában a lelépett minisztereknek penziót adnak. Törökországban pedig selyemzsinórt; azoknál az a *nyugalmaztatás*.

Ki vigye át a lábast?

(Országgyűlési jelenet.)

Elnök. No urak, ezt a finczos javaslatot szépen megfőztük, be is rántottuk, meg is paprikáztuk, aligha

nem kozmás is egy kicsit; már most nincs hátra egyéb, mint hogy Tigris Róbert jegyző ur fogja meg a lábas nyelét, s vigye át a méltóságos főrendekhez, s tálalja fel nekik.

A Tisztelt ház. Éljen! Igaza van az elnöknek.

1-ső tigris. De kikérem! a mi jegyzőnk nem korozhatja azzal be a keztyűit. Tálalni nem a kukta dolga, hanem a szakácsé. Vigyék át a miniszterek maguk. Az ő confiturájuk az!

A Tisztelt ház. Éljen! igaza van a tigrisnek!

1-ső miniszter. No! az volna még a bableves, hogy mi legyünk az alsó háznak a kellerei. Ez a mi ízénk nem a mienk most már, hanem az alsó házé; önök mind hozzájárultak a főzéséhez, a jobboldaliak rakták bele a tejfölt, a baloldaliak a hagymát, sót, paprikát. Ez már az egész tisztelt konyhác, nem a mienk. Vigye át a jegyző.

A Tisztelt ház. Éljen! igaza van a miniszternek!

2-ik tigris. De bizony csak nincs igaza. Mert valamiképen Marschall vendéglősnek kötelessége és joga van mind földszint a Casino ét-termében a képviselőknek, mind az emeleten a főrendü éhezőknek feltálalni, hasonlóul joga és kötelessége a miniszteriumnak a felső házban is úgy jól tartani minden embert, mint az alsó házban.

A Tisztelt ház. Éljen! Éljen! Ugysegéljen, ennek is igaza van!

2-ik miniszter. De, köszönöm a gráciát: hátha olyasmit főzött volna a ház, a mi nekünk nem tetszik. Azt is nekünk kellene-e a felső háznál szervozni? De bizony csak gondoskodjék maga az átküldésről.

A Tisztelt ház. Háromszor éljen! De biz ennek is igaza van!

Zebulon. Tisztelt ház! ak ar inde, akar unde, mink ize menyünk mar haza ebidelnyi, mert vacsora ideje van.

A Tisztelt ház. Éljen! Vivát! Neki is igaza van! (Hazamennek.)

Módositvány!

„Alulirott, ha már a lapbélyegnek meg kell maradni, csak annyit kér, hogy legalább magyar billogot nyomjanak a lapokra, exempli gratia ilyet

Tallérossy Zebulon.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*